

Josef Šupík

CHRISTOPHER
PROKLETÍ ZLATÉ ZBROJE

Christopher

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Šupík

Christopher – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Josef Šupík

CHRISTOPHER

PROKLETÍ ZLATÉ ZBROJE

ISBN tištěné verze 978-80-7691-266-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-497-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-498-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-489-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Copyright © 2024 Josef Šupík

PŘÍBĚH

Znovuzrození	7
Návrat domů	22
Detektiv	32
Nové případy	41
Oběti	50
Bob	60
Zpráva od krále	69
Bitva	78
Vražedný rukopis	85
První krádež	94
Záhada zlaté přilby	110
Poslední chvílky radosti	123
Noční můra	129
Příchod na hrad	135
Christopher	148
Výpověď z onoho večera	156
Znovushledání	163
Nezvaný host	169
Královská večeře	178
Poslední díl skládky	187
Králův odkaz	194
Souboj	199
Proměna	211

ZNOVUZROZENÍ

Rok 1936

„JAK VLASTNĚ ČLOVĚK POZNÁ, ŽE SKUTEČNĚ ZEMŘEL?

Že to není jen zlý sen, ze kterého se vám nedaří probudit?“

Ztracená duše se nechávala unášet v bezvětrí po limbu, nevědouc odkud kam.

„Je tohle vážně ta proslulá cesta po řece Styx?“

Tma. Nekonečná temnota, která se stahovala kolem opuštěného člověka. Její tíhu cítil na celém těle a s každou uplynulou vteřinou si uvědomoval svou absolutní bezmoc.

Prázdnota. Propadal se do ní hlouběji a hlouběji. Pustina bez hranic, kde není začátku ani konce.

A ticho. To ohlušující ticho bylo až agonizující. Tlačilo na ušní bubínky a nepřinášelo nic než bolest.

Chtělo se mu křičet, ale jeho hlas zanikal v nicotě. Jen prosba o vysvobození mu zůstávala viset na rtech.

„Je tohle vážně vše? Nic víc? Jen hluboký spánek, který nás po smrti přivítá a nikdy už nepustí ze svého studeného objetí? Žádný náznak konce ani vyhlídky na záchranu?“

Kolik času za tu dobu mohlo už uplynout?

Dny se mu před očima měnily v týdny, týdny v měsíce, měsíce v roky a roky jedním mrknutím ve staletí.

Žádná naděje, žádná budoucnost. Jenom nehybná nicota.

„Jak dlouho jen tohle může někdo vydržet?“ ptal se sám sebe, ale zbytečně.

Do prázdného a nekonečného ticha se z ničeho nic rozezněl slabý dutý úder. A za ním další, tentokrát hlasitější.

„Byl to jen sen, nebo se to skutečně dělo?“

Každý nový úder se zdál silnějším.

Někdo se přibližoval, ale kdo a proč?

Křup.

Něco prasklo.

Pevné zdivo se podvolilo neznámému cizinci a bránit se dál se zdálo naprosto zbytečné. Odhalená slabina se stala novým cílem pro jeho další útok.

Nezvaný návštěvník se začal soustředit právě na to jedno místo ve snaze dostat se dovnitř. Údery byly hlasitější a pomalu se blížily.

„Ne, tohle nebyl sen. Někdo přichází a jen pár úderů ho dělí od proniknutí sem! Už je skoro tady!“

Prasklina se rozšiřovala jako pavučina, jež se tvoří za tepleho letního dne mezi dvěma větvemi borovice. Jako kruhy na klidné hladině rybníka, kterou rozrazil kámen, tak i ona rostla a zvětšovala se.

„Co to je?“

Malou skulinkou ve zdi pronikalo vřelé mihotavé světlo. Až s jeho teplem se ukázalo, jak mrazivá ta prázdnota uvnitř byla. Člověku by se až chtělo plakat, jaký krásný pocit v něm jeho dotek vyvolal.

Ve vetřelci se zrodilo nové odhodlání. Každý další úder byl cítit zuřivou motivací dostat se skrz. Síla byla slyšet v každém máchnutí kladivem. Jeho cíl byl na dosah a on teď nehodlal polevit.

Vzniklým otvorem se spolu s kmitavým žlutým světlem draly dovnitř hlasy. Bylo jich víc, přes tlustou zeď jim ale nebylo rozumět. Překřikovaly se a navzájem dohadovaly. Až teď bylo jasné, že charakteristické údery kladivem v tandemu nepatřily jedné osobě, ale dvěma.

Muži se hádali nad prohlubujícím se vstupem do stále ještě tajemstvím zahalené místnosti.

„Tak se do toho pořádně opři!“ rozčiloval se ten s hlubším hlasem na kolegu.

„Dělám, co můžu,“ bránil se druhý.

„Divím se, že jsem tě už dávno nevyhodil. Neudržíš pomalu ani kladivo.“

„Kdybych se neříznul o ten pitomej šutr, šlo by mi to líp.“

„Ale, mám ti zavolat maminku, aby ti pofoukala bebíčko?!“

„Radši mi pomoz!“ zaznělo najednou zřetelně přes podvolující se vstup.

„Opatrně, pánové, opatrně! Netušíme, co za tou zdí je,“ přidal se najednou k šarvátce další hlas. Byl také mužský, ale od předchozích dvou ho odlišovala jistá jemnost. „Hledáním tohoto místa jsme strávili několik let a já teď nedovolím ignorantům, jako jste vy dva, aby zničili celý náš projekt,“ klepal se rozrušením.

I přes melodický londýnský přízvuk bylo slyšet odhodlání bránit cokoli, k čemu se tak urputně pokoušeli dostat. Podle jeho obav o ukryté poklady se muselo bezesporu jednat o vědce, který daleko více toužil po nedocenitelných znalostech z objevu než po drahokamech a špercích. Zněl sice ustrašeně, ale přesto v něm bylo dost odvahy na to, aby kdykoli skočil před kladivo a zastavil tupého primitiva před poničením cenné historie.

„Tak dost, pánové. Nejsme tady od toho, abyste se mezi sebou hádali jako malé děti,“ zazněl jako hrom čtvrtý hlas, tentokrát ženský. „Máme úkol nemalé důležitosti a já bych tu nerada trávila celou noc ve vaší společnosti.“

Veškeré dohady rázem utichly.

Za zdí tedy byly právě čtyři osoby.

Stačila už jenom jedna správně mířená rána kladivem a zeď se jim sesypala k nohám.

Obrana byla prolomena a čtyři průzkumníci stanuli na prahu nového objevu.

Hořící pochodně tvořily v temném podzemí jediný zdroj světla. Jejich plamen rozverně tančil v lehkém závanu větru, jenž přinášel čerstvý vzduch do hlubokých a zatuchlých katakomb.

Jednalo se o pozůstatky starého sídla, které bylo dlouho pohřbeno pod zemí a skryto před zraky smrtelníků, dokud zmínky o něm neobjevili profesori ze Sanfranciské univerzity při jedné ze svých studií. Zprvu se zdálo, že bájné prosperující království oplývající bohatstvím bylo jen zapomenutou legendou, než se jim do rukou dostaly první důkazy.

PhDr. Eric Mosser se stal členem této expedice hlavně proto, že byl v akademických kruzích uznávaným profesorem antických dějin, literatury a náboženství. Na katedře strávil řadu let zkoumáním několika záhadných keramických artefaktů. Prodíral se zaprášenou historií schovanou v poznámkách zmatených kronik a následně se dostal až sem. Doprostřed pustiny jen několik desítek mil od místa, kde se dříve nacházelo věhlasné město Sparta. Dlouho s kolegy pátral po jejich pravém původu a po spoustě bezesných nocí to byl on sám, komu se podařilo ve starých záznamech najít první vodítko a spojitost mezi těmito předměty.

To je přivedlo do těchto záhadných ruin hradu neznámého panovníka, o kterém historie mlčela.

Kdo byl onen tajuplný král? A proč o něm ani o jeho království učebnice nikde nepsaly?

Oba dělníci se soustředili na vysekání otvoru dostatečně vysokého a zároveň dostatečně širokého, aby jím prošel alespoň jeden člověk. Další dva členové expedice za nimi se zatajeným dechem čekali, jaké poklady jim skrytá místnost odhalí.

Zdivo, písek a prach se na ně vyvalily jako mohutná lavina. Všichni čtyři se na sebe vzájemně dívali.

Kdo má být tím, kdo vkročí dovnitř jako první? A co se skrývá v temnotě?

Někdo se pečlivě snažil něco uschovat. Něco, co nikdy nikdo neměl najít. Ten někdo vynaložil velkou snahu toto místo ochránit.

Nebo se snad snažil udržet něco uvnitř?

To se právě teď vědci chystali odhalit.

Prach usedal a před nimi se začaly rýsovat první detaily, ale vše bylo ještě schované ve stínu a opředené tajemstvím. Světlo z loučí malým otvorem ve zdi nedokázalo proniknout příliš daleko.

Jediná žena v expedici v sobě sebrala veškerou odvalu a ujala se nejbližší pochodně. Poháněná zvědavostí vykročila vpřed, aby prozkoumala obsah záhadné místnosti.

Nikdo napětím ani nedýchal.

První, kdo po letech vstoupil na toto místo, byla PhDr. Grace Tallwoodsová, specialista na řeckou historii a kulturu na Sanfranciské univerzitě. Našlapovala obezřetně jako kočka na lovu a louč jí sloužila jako průvodce temnotou.

Právě její oddělení se nakonec po několikaměsíčním naléhání rozhodlo udělit grant této expedici, aby prozkoumala původ artefaktů a potvrdila záznamy nalezené v kronikách. Spousta otázek ale zůstávala nezodpovězena. Co to bylo za starodávnou kulturu a jaká byla její tajemství? Dlouhá léta, dokonce staletí jim její existence unikala a oni prahli po tom dozvědět se proč.

Jeden krok, druhý krok.

Našlapovala opatrně v popadaných sutinách. Plamen její pochodně postupně pronikal dovnitř rozvířeným prachem a projasňoval prázdnou místnost pokrytou pavučinami.

Stíny ustupovaly a Grace začala rozeznávat jednotlivé siluety. Písek jí křupal pod podrážkami vysokých kožených bot a po obvodu místnosti se objevovaly zaprášené zdi z pískovcových cihel.

Jako druhý se jí otevřeným průchodem odvážil následovat Eric. Strachem se celý třásl, dýchal rychleji, než bylo zdrávo, a studený zatuchlý vzduch ho štípal v plicích. Vytáhl z kapsy tmavě zelené vesty inhalátor, vložil si jej do úst a zmáčkl píst.

„Jedna..., dvě..., tři...,“ pronesl se zatajeným dechem a pak s úlevou vydechl.

Cítil, jak se mu plíce díky kortikosteroidům roztáhly, a zase mohl volně dýchat.

Postupoval za Grace a očima těkal ze strany na stranu. Hledal jakékoli známky nebezpečí, které by se mohlo ve tmě skrývat. Cítil každíčký ostrý kamínek pod podrážkou nových sportovních bot, které pro expedici vyměnil za své typické oxfordky.

Když se k nim nakonec připojili i oba dělníci, čtyři louče každého z nich pohromadě vydávaly dostatek světla na to, aby byl vidět každý detail.

Místnost ale zela prázdnotou. Holé stěny daleko od sebe a uprostřed dva masivní kamenné kvádry postavené vedle sebe, nic víc tu nebylo.

Grace procházela po obvodu a prohlížela si celý prostor. Zkoumala architekturu místnosti a snažila se ji historicky ukotvit, ale jednoduchý obdélníkový tvar jí nic nenapověděl. Hledala stopy v hladkém písku, který pokrýval zem, ale kromě těch, co za sebou zanechávali ona a její kolegové, byl povrch dokonale hladký.

Brodila se skrz husté pavučiny a strhávala je volnou rukou. Jemná vlákna se jí přitom lepila na prsty a ona si je čas od času musela utřít do světla hnědé košile. Tu teď pokrývaly bílé směti pavoučího sekretu, takže Grace připomínala spíše egyptskou mumii než uznávanou doktorku historie.

Na konci místnosti se otočila a sklonila louč tak, aby prozkoumala jediné dva přítomné objekty. Prohlížela si styl, jakým byl kámen opracován, a hledala nápisy nebo jakékoli zmínky, které by je mohly přivést blíže tajuplné kultuře.

Předpokládala, že se jednalo o součást jakéhosi typu tehdejšího pohřebního rituálu, kdy se se zemřelými takto rozloučili na místě jejich věčného odpočinku. Nikde ale neviděla žádné dary typické pro bohaté členy společnosti, kteří byli v raných dobách pohřbíváni takto samostatně nebo zpopelňováni. Zároveň se teoreticky nejednalo ani o třídu nižší, jejíž příslušníci byli naopak spíše ukládáni do masových hrobů.

Někdo si dal práci řádně tyto dvě osoby pohřbít a zabezpečit tak, aby jejich odpočinek nikdo nerušil.

Kdo ale byli ti zemřelí a proč byli uloženi tímto prostým způsobem?

Oba vědci začali společně zkoumat jednotlivé části, aby našli odpovědi na své otázky.

Grace se snažila ve světle hořící louče zahlédnout cokoli, co by jim mohlo pomoci, ale zatím neúspěšně. Rukou přejížděla po hladkém kameni a hledala vyryté symboly. Povrch byl

ale dokonale čistý. Čekala kresby znázorňující tehdejší náboženství, oslavy života nebožtíků nebo něco, co by jí odhalilo, o jakou civilizaci se jednalo.

Ale zbytečně.

Šedý vápenec, který tvořil hrob, nebyl celistvý. Po obvodu vedla rýha, která zcela jistě oddělovala obrovské těžké víko od korpusu. Grace odhrnula rukou usedlý prach a písek. V duchu přitom vypočítávala, za kolik let mohl zvětráváním takový nános vzniknout. Pod silnou vrstvou obnažila první jiskru naděje.

V čele víka dominovaly dvě rytiny. Připomínaly tvarem měsíc, zosobnění bohyně Seléné, který částečně zakrýval zářící slunce boha Hélie. Znaky zatmění a nového počátku – symbol znovuzrození.

„Nedává to žádný smysl,“ ohlédla se Grace přes rameno a povzdychla si. „Pokud by se tito dva nebožtíci měli znovu narodit, přišli by do nového života bez sebemenšího majetku,“ přemítala nahlas o souvislostech pohřebních rituálů. „Jakákoliv kultura, jakákoli rodina by obětovala nějaké dary, alespoň maličkost, jako úplatek pro Charona na cestě do podsvětí.“

Začala prohrabávat písek kolem, jestli jí něco neuniklo, ale místnost byla naprosto prázdná. Vzplanula v ní zvědavost. Pokud tady něco je, pak je to uvnitř.

Položila louč vedle stěny sarkofágu a přemýšlela, jak ho co nejšetrněji otevřít. Opřela se rukama a rameny o víko, špičkami bot se zaryla do země a celou vahou na něj zatlačila. To i nadále zůstalo nehybně ležet na místě.

„Co tak koukáte, vy dva? Pomozte mi!“ zavolala na dělníky, kteří se mezitím bezcílně potloukali po místnosti.

Na její povel hned obešli kamenný kvádr a přidali se k ní. Společně se všichni tři pokusili znovu odsunout poklop, aby nahlédli dovnitř.

Staršímu z dělníků podklouzla v prachu hladká podrážka, a než stačil složit ruce pod sebe, praštil se do obličeje. Z nosu mu ihned začala téct krev a padala na podlahu, kde po sobě zanechala dvě červené kapky. Vyprahlá zem je okamžitě pohltila a na jejich místě zůstaly jen tmavé tečky jako památka.

„Jste v pořádku?“ lekla se Grace.

„Jo, to nic není. Jako malýmu mi z nosu chcala krev furt.“

Zakryl si nejdříve jednu, pak druhou nosní díрку a snažil se postupně vysmrkat krev na podlahu. Jakmile si ulevil, přidal se znovu ke Grace a svému kolegovi. Pokusili se hrob otevřít ještě jednou.

Víko tentokrát s hlasitým drhnutím, které zaplnilo ticho v místnosti, trochu povolilo.

„Znovu!“ vykřikla Grace s novou nadějí a plná očekávání.

Zapřeli se a na třetí pokus ho byli schopní celé odsunout, až se vlastní tíhou překlopilo na vzdálenější stranu. Kolem se zvedl prach a hrob se před nimi otevřel v celé své kráse.

Grace hlasitě polkla a sebrala opatrně ze země louč. Oněmělá nervozitou pomalu přistupovala blíže, aby prozkoumala každý kousek obsahu v hrobě.

Světlo dopadlo na tělo.

„Můj bože!“ vydechla Grace.

Ostatky byly perfektně zachovalé, přestože na první pohled nejevily žádné známky mumifikace. Vypadaly jako pár dnů staré. Nicméně podle záznamů z kronik, které sem vědce dovedly, zde musely nerušeně odpočívat několik tisíciletí.

Ani uvnitř ale nebyly žádné obětiny, dokonce ani zbroj. Kromě těla se v hrobu nic jiného nenacházelo.

„Alespoň že dostaneme zapláceno za tu cestu, když už jsme nic pořádného nenašli,“ pronesl našťavaně starší dělník a znechuceně odešel.

Grace si sundala kožené rukavice a nasadila si místo nich latexové, aby nepoškodila tak vzácný nález. Nemohla se dočkat, až se pustí do analýzy.

Díky čemu bylo tělo tak skvěle zachované? Hlavou se jí honil milion otázek a další přibývaly, jak se dále snažila proniknout do nitra této záhady.

Začala ohledávat tělo.

Žádné boty. Zesnulý byl bosý. Z páskových kožených sandálů zbylo jen pár kousků původních řemínek vedle chodidel. Prosté plátěné kalhoty poznamenal zub času. Jen pár cárů vi-

selo líně na těle. Nohy byly hubené, bez tuku, na povrch vystupovaly kosti.

„To není možné,“ divila se Grace vlastnímu objevu. Pomocí rukavice nadzvedla tkaninu, aby se podívala lépe.

Pod skoro rozpadlými kalhotami byla pořád neporušená kůže. Tělo vypadalo, jako by ho do hrobu někdo uložil teprve před několika dny.

Systematicky postupovala vzhůru. Prostý svršek, ale stále žádná zbraň ani šperky. Očekávala, že nalezne alespoň prsten nebo jinou cennost, ale hrob byl naprosto prázdný.

Pokračovala dál.

Dostala se k obličejí s vystouplými lícními kostmi. Tmavé vlasy sahaly až po ramena. Muž vypadal velice půvabně i v posmrtném ztuhlém stavu. Vyschlá kůže mu stáhla obličej a zanechala pootevřená ústa. Tam cosi uchvátilo Graceinu pozornost. Přitáhla si louč blíž, aby měla lepší výhled. Natáhla ruku a opatrně vsunula dovnitř dva prsty.

Přední špičky vynikaly svou anatomickou abnormalitou a ostrostí. Vypadaly, jako by je někdo cíleně zbrousil.

„Proč by něco takového dělal? Mělo mu to pomoci v boji? Nebo to snad mělo napodobit predátora a sloužit k zastrašení nepřátel?“ přemýšlela nahlas a přejížděla po nich ukazovákem nahoru a dolů.

„Ericu, to musíš vi... Au!“ Ve chvílce nepozornosti, kdy se ohlédla za svým kolegou, zavadila o vystouplý zub a poranila si prst. Neuvědomovala si, jak ostrá ve skutečnosti zbroušená strana byla, dokud dvě kapky její krve nesmočily rty zesnulého.

„Sakra!“ zaklela.

Sundala si rukavici a vytáhla z kapsy bílý bavlněný kapesník, kterým si ranku obvázála.

„Panebože! Co se ti stalo?“ vytřeštil Eric oči, když spatřil, jak se drží za prst.

Jeho obličej byl ještě bledší než obvykle. Viděl, jak jí skrz bílý kapesník prosakuje krev, a v tu chvíli ho polilo horko.

Grace jen zavrtěla hlavou, aby mu dala najevo, že je v pořádku.

„Měli bychom ti to vydezinfikovat, ať se tam nedostane infekce.“

„To je v pohodě. Nic mi není,“ ubezpečila ho a raději stočila téma pryč od svého zranění. „Našel jsi něco?“

„Myslím, že s tímhle moc štěstí mít nebudeme,“ smutně si povzdychl a otočil se zpět k druhému nález. Díval se na obrovský kus zdiva ležící v dolním rohu hrobu a na díru ve stropě. „Zřejmě se v průběhu let uvolnil a při pádu ho poničil,“ poznamenal a ukázal na prasklinu v kameni.

Spolu s mladším dělníkem svalili kusy cihel na zem. Víko rozdělené na dvě části jim pak nekladlo velký odpor, a tak nebyl problém ho odsunout.

K Ericovu zklamání byl obsah hrobu nenávratně zničen. Tělo se vlivem vlhka rozložilo na prach a nedalo se vůbec studovat. Ze zbytku pokladu už jen zely obnažené bílé kosti.

„Máme důkazy alespoň z jednoho hrobu. Třeba nás doveďte i k tvému neznámému,“ snažila se Grace dívat na impozantní nález z té světlejší stránky. „Musel být neprodyšně uzavřený, že je tak perfektně zachovalý,“ fascinovaně přejížděla obvázanou rukou po hraně sarkofágu, u něhož stála.

Najít takto zachované ostatky v těchto podmínkách a bez jakýchkoli opatření byl malý zázrak. Přesto bylo z jejího hlasu poznat, jak moc doufala, že i ty druhé budou v totožném stavu, a zazlívala matce přírodě, že je připravila o tak zajímavý exponát.

Oba dělníci si udělali pohodlí u vchodu. Usazení na sutinách zírali znuděně do země, zatímco Grace a Eric nadšeně hodnotili výsledky úspěšného výletu do katakomb.

„Jak dlouho tu ještě budeme trčet? Ať nám zaplatěj a dělaj si, co chtěj. Nás už přece k ničemu nepotřebujou, pche,“ mumlal si pro sebe starší ze dvou chlápků a líně si podepíral hlavu rukou položenou na koleni.

Oba vědci začali rozebírat další postup. Horlivě se dohadovali, jak nejlépe naložit s nálezem, aby ho co nejméně poničili. Zároveň museli jednat rychle, jelikož otevřený hrob by se mohl co nevidět znehodnotit.

„Vrátíme se s vybavením a hned začneme s rozbořem,“ konstatovala Grace.

„To je nesmysl. Raději všechno zabalíme a odvezeme s sebou do San Franciska.“

„Zbláznil ses?! Viděl jsi, v jakém dokonalém stavu ty ostatky jsou? Převozem je můžeme akorát poškodit!“

„Ne, pokud s nimi budeme nakládat s vysokou opatrností,“ oponoval Eric se zdviženým ukazováčkem.

„Jenom vyjmout je z hrobu bude neskutečně náročné...“

„Ale prosím tebe! Ani já, ani ty to přece neděláme poprvé,“ sundal si kulaté brýle a začal je čistit od prachu.

„Nesouhlasím s tebou. Měli bychom tu zůstat co nejdéle a využít příležitosti.“

„Když obsah místnosti vezmeme s sebou a zrekonstruuje ho na univerzitě, budeš mít na tu svoji analýzu tolik času, kolik budeš chtít.“

„A proč bychom něco rekonstruovali šest tisíc mil odsud, když to tady máme přímo pod nosem?!“

„Protože tady nemáme tým a dostatečné vybavení.“

„Posloucháš se vůbec? A co je jednodušší? Dovést lidi a věci sem, na naleziště, nebo přesouvat tisíc let staré mrtvoly do San Franciska?“

„Dle mého pozorování se jedná o více než jedno tisíciletí, spíše o...“

„Ano, přesně to byla hlavní myšlenka mého argumentu!“ protočila Grace oči.

„Jsi vedoucí expedice, ale jako hlavní vědec se domnívám, že rozhodnutí přísluší mně,“ trval na svém Eric.

Starší dělník seděl s vyvaleným břichem a nechápavě kroutil hlavou. Hlasitým odfukováním dával okolí najevo znuřenost a netrpělivost.

Jeho kolegové to, na druhou stranu, bylo naprosto jedno. Zabíjel čas máváním loučí ve vzduchu a bavil se sledováním, jak oheň ve tmě tvoří osmičky.

Grace začala docházet trpělivost. Měl pravdu. To ona byla vedoucí celé expedice. Proč by se tedy měla dohadovat s nějakým druhořadým vědátorem, který už přes rok nic nepublikoval?

Zhluboka se nadechla a zvolala: „Tak dost!“

Všichni utichli a zůstali nehybně na místech.

V ten okamžik se plamen louče zachvěl v nečekaném průvanu, který se prohnal místností směrem ke vchodu.

Grace se otočila k sedícím mužům. Pohledem přitom hledala v jejich tvářích jakékoli známky vysvětlení, ale zbytečně. Byli stejně zaskočení jako ona.

„Co to bylo?“ Srdce jí bilo jako o závod.

Byl tu snad s nimi ještě někdo?

Nikdo ani nehlesl. Všichni tři se na ni dívali a čekali na instrukce.

Uběhlo pár vteřin, které se zdály neskutečně dlouhé. Nikdo nevydal hlásku, natož aby se pohnul.

No tak, přemýšlej, Grace. Co to mohlo být? Odkud se tady vzal průvan? Snažila se v duchu rychle rozebrat situaci, ale žádné logické vysvětlení se nenabízelo.

Za jejími zády se ozval hluboký bolestivý nádech a ještě více vysilující výdech. Všichni čtyři začali šermovat loučemi a hledali neznámého návštěvníka.

Jediný vstup do hrobky byl ten, který si sami vytvořili. Kdyby jím někdo prošel, museli by si ho jednoznačně všimnout.

Ne. To, co slyšeli, s nimi muselo v místnosti být už nějakou dobu. Bylo to snad zvíře hledající potravu, jež si vyhrabalo cestu do podzemí? Nebo něco zcela jiného?

Grace věděla, že je to holý nesmysl, ale něco ji táhlo zpět k hrobu. Otočila se a pomalu našlapovala vpřed. Pochodeň držela před sebou a čekala, až se světlo dostane přes okraj kamene. Srdce jí sprintovalo a na čele vyrašil studený pot. Hlasitě polkla, aby se zbavila sucha v krku, a udělala další krok. Ruka, v níž držela louč, se jí trásla.

Ostatní stále máchali těmi svými ve vzduchu a snažili se najít cokoli, co by je alespoň trochu uklidnilo.

„Vidíte... vidíte někdo... ně-něco?“ Eric ze sebe soukal jedno slovo po druhém. Odpovědi se mu ale nedostalo. Oba muži jen zakroutili hlavou.

„Grace?“ Otočil se na kolegyni a čekal na reakci.

Světlo se přelilo přes hranu hrobu a odhalilo jeho obsah. Grace položila ruku na studený kámen, aby se jí ne-

podlomila kolena. Zatajila dech a srdce jako by jí na vteřinu přestalo bít.

„Grace?“ zopakoval Eric.

„To snad ne,“ pronesla tichým hlasem.

Hrob byl prázdný!

Než se stačila vzpamatovat ze šoku a urovnat si myšlenky, ozval se po její levici smrtelný výkřik.

Ericova pochodeň spadla na zem a jeho tělo polapily stíny.

Nikdo se ani nepohnul. Všichni jen zírali na umírající plamen. Strach je ochromil. Čekali, jestli zaslechnou další zvuk, který by jim napověděl, co se stalo.

Ticho.

„Ericu?“ zavolala tiše Grace a udělala malý krok vpřed, aby se podívala za hrob, kam kolega zmizel.

Ozvalo se duté prasknutí a zpoza hrobu se vyvalila červená kaluž. Hustá tekutina zbarvovala písek do šarlatova.

Grace uskočila zpátky a dlaní zastavila výkřik, který se jí dral z úst. Slzy se jí linuly po tváři a srdce cítila až v krku. Stála strnulá strachem. Nemohla se pohnout. Oči stále pevně fixované na zvětšující se kaluž. Zuby měla zaťaté. V ruce křečovitě svírala pochodeň. Cítila, jak ji dřevo tlačí do dlaně a protestuje proti sevření. Instinkt jí radil utéct, ale nedokázala se pohnout ani o píd.

„Aaa!“

Grace se instinktivně otočila za druhým výkřikem. Vydal ho mladší z dělníků. Tam, kde ještě před chvílí stál, se teď kutálela osiřelá louč. Zbyla po něm jen pravá bota.

Druhý muž už byl v tuhle chvíli také na nohou. Celý se klepal a zíral na místo, kde ještě před vteřinou viděl kamaráda. Potom vytřeštil oči na Grace.

Vše se seběhlo tak rychle! Během pár vteřin dva členové týmu zmizeli v temnotě. Kam se poděli?

Co se to dělo?

Hlídala snad hrob nějaká kletba?

Co na ně číhalo ve stínech?

Nikdo nestihl zareagovat. Co teď? Jak se zachránit?

Muž měl obličej sinalý strachem. Pud sebezáchovy v něm bil na poplach. Naposledy se obrátil na svou vedoucí a beze

slov se jí jediným pohledem omluvil. Polovina účastníků expedice byla s největší pravděpodobností mrtvá a jeho život měl pro něj větší cenu než ona a odměna. Otočil se na patě k otvoru ve zdi a vydal se na útěk. Nohy mu podkluzovaly na sutinách, nezastavil ale ani na chvílku. Dál se pokoušel vyšplhat po popadaném zdivu ven.

Grace stála a dívala se za mužem, který se ze všech sil snažil dostat pryč. Věděla, že by měla udělat totéž, ale přišlo jí to naprosto zbytečné. Cokoli, co zabilo její dva kolegy, by ji dostihlo dříve, než by se dostala do bezpečí. Obě ruce ovinula kolem tvrdého dřeva, rozkročila se a pravou nohu pevně zapřela do země. Byla připravená se bránit. Byla připravená bojovat.

Louč odhozená tím nešťastníkem se pomalu kutálela po podlaze. Otočila se už o celý půlkruh od místa, kde dopadla, a její světlo se náhle odrazilo od rudě žhnoucích očí. Od očí, které se teď upřeně dívaly přímo na Grace.

Cítila, jak se jí jeho pohled zarývá do duše.

Přibližoval se.

Její odhalený hrudník se zvedal a klesal, jak se jí zrychlil dech. Přes alabastrovou kůži byl vidět zběsilý tep jejího srdce.

„Prosím,“ vyloudilo se jí z úst, ani nevěděla jak.

Bojovat bylo zbytečné. Teď mohla jediné prosit o milost.

Uhasínající plamen louče osvětlil zářivě bílé tesáky, z nichž ještě kapala teplá krev.

Grace udělala krok zpět a narazila zády na hrob.

Neměla kam utéct.

Hleděla do tváře smrti. Poslední, co spatřila, byl pohled zabijáka prahnoucího po její krvi.

„Neee...“

Dělník prchající chodbou zaslechl ozvěnu Graceina výkřiku. Otočil se. Držel louč nataženou do tmy. Čekal, jestli spatří něco nebo někoho, kdo zabil všechny ostatní. Musel se zachránit. Musel uniknout.

Hlasitě polkl. Znovu vyrazil k východu, do bezpečí. Docházel mu dech, ale odhodlání přežít bylo silnější. Noha se mu však smekla po hladkém kameni a on spadl tváří na zem. Louč mu vyklouzla z ruky a odkutálela se o pár stop dál.

Nějak se mu podařilo zvednout se na kolena. Podpíral se rukama, hlava se mu točila, dýchal ztěžka. Ale ne, musel pokračovat. Teď nesměl zastavit.

Na obličejí ucítil cosi teplého. Otřel si nos v domnění, že se mu tím nárazem znovu spustila krev.

Dlaň měl ale čistou.

Teplu se mu dál rozlévalo po čele a krev mu začala kapat do očí. Pokoušel se nahmatat, odkud vytéká. Musel si při pádu rozříznout hlavu.

Žádnou známku poranění ale nenašel.

V tu chvíli si uvědomil, že krev na jeho čele nepatří jemu.

Znovu hlasitě polkl a pomalu se narovnal.

Predátor stál přímo za ním.

Vyděšený muž cítil jeho teplý dech na zátylku. Celý se třásl, polil ho studený pot a chlupy na předloktích se mu zježily hrůzou. Tohle byl konec.

Zavřel oči a vzpomněl si na svou rodinu. Na krásnou manželku a dvě malé roztomilé dcery. Bylo mu jasné, že už je nikdy nespatří. S tou myšlenkou mu vytryskly slzy a pomalu stékaly po tvářích.

Za jeho zády se ozval hladový nádech a on ucítil, jak mu ostré špičáky pronikají kůží a zarývají se do krku.

„Aaa...“ Z jeho hrdla se vydral bolestný výkřik, který se nesl dlouhou chodbou a postupně utichal.

Plamen pochodně dohasínal, stíny se zužovaly a poslední zvuky se ztrácely v prázdných katakombách.

Temnota se vrátila na své místo a znovu vše zahalila do studeného pláště.

Tma.

Prázdnota.

Ticho.

2

NÁVRAT DOMŮ

Před 3 000 lety

PRVNÍ PAPRSKY SLUNCE ZAČALY OLIZOVAT ROZESPALÉ STŘECHY DOMŮ.

Stébla trávy pokrývaly kapky rosy a nad studenou zemí se linula řídká mlha. Léto bylo v plném proudu a vesnice se s úsvitem probouzela do nového dne.

Každý měl dost práce a času nebylo nazbyt. Farmáři se loučili s manželkami, sbírali nářadí položené před domem a vydávali se na pole. Kovář přiložil dřevo do ohně a silou plic přivedl plameny líně tančící na suché slámě k životu. Roztopil pec a chystal se pustit do práce.

Prázdné náměstíčko vítalo první návštěvníky a postupně se zaplňovalo. Někteří přinášeli ovoce a zeleninu na prodej, jiní táhli vůz plný pletených košíků a další už rozmisťovali stopy s látkami a oblečením. Nejen obyvatelé vesnice, ale i lidé ze sousedství přicházeli nabídnout své zboží a vydělat nějaké drachmy.

Ulicemi se nesl dětský smích. Mládež běhala po vesnici a pletla se přicházejícím prodejcům i kupujícím do cesty.

Malá skupinka kličkovala mezi zmatenými kolemjdoucími a hnala se za vesnici. Děti různého věku – malé i větší, chlapani

a děvčata – společně dováděly a užívaly si poslední okamžiky bezstarostnosti, dokud je nepovolají povinnosti.

Dva kluci sebrali po cestě ulomené klacky a zuřivě s nimi šermovali.

„Braň se, bídný ničemo!“ zvolal starší hoch na svého soupeře.

„Nebojím se tě. Okusíš ostří mého meče,“ nedal se mladší chlapec zastrašit. Byl skoro o hlavu menší než vyzyvatel, ale kuráží by vydal za dva takové.

Schylovalo se k souboji a už brzy se mělo rozhodnout o vítězi.

Diváci zaujali svá místa a přihlíželi, jak se kroužící sokové připravují k útoku. Vesnici nechali za zády a v představách se přesunuli do bojové arény královského města.

„Vzdej se, je-li ti život milý!“ prskal větší chlapec.

„Cha! Mě nevyděsíš.“

„To se ještě uvidí!“ S posledním slovem zvedl klacek nad hlavu a shora zasadil první ránu.

Jeho protivník ale nebyl žádný začátečník. Hbitě protočil zbraň a útok vmžiku zarazil. Uskočil zpátky a držel si od útočníka odstup, jak ho to učil otec.

Ostatní děti je bouřlivě povzbuzovaly. Stihly se rozdělit do dvou týmů, kdy každý fandil jednomu chlapci.

„Do něj, Rhoxane!“

„Nedej se, Leonide!“

„Podívej se na něj, toho smeteš raz dva.“

„Rychle se unaví, jenom musíš vydržet!“ ozývalo se z davu.

Soupeři se do sebe pustili. Jednalo se sice jen o dětskou hru, ale oba šli do každého úderu s vervou. Útok a obrana byly al-fou a omegou této vesnice. Pokud totiž muž neovládal umění boje, zemřel.

Rány se ozývaly a dřevo praskalo. Ve vzduchu se vznášel prach ve víru nelítostného boje.

Malému chlapci vlály rozčepýřené blondaté vlasy v obličejí a neustále si je odhrnoval z očí. Držel zbraň oběma rukama a odrážel jednu ránu za druhou.

Starší hoch rudl v obličejí. Buď už mu docházely síly, jeli-kož se svou korpulentní postavou nevydržel dlouhou fyzickou